

Arrest

nr. 29 765 van 9 juli 2009
in de zaak RvV X

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Pastor X(eerste verzoeker) en X (tweede verzoekster), die beiden verklaren van Peruviaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Eerste verzoeker kwam in België toe op 31 mei 2007 op grond van een visum kort verblijf.

1.2. Op 20 augustus 2007 diende eerste verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische dochter.

1.3. Op 17 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Eerste verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij arrest van 30 juni 2008 werd verworpen.

1.4. Tweede verzoekster kwam op 27 september 2008 toe op Belgisch grondgebied op grond van een visum kort verblijf.

1.5. Op 6 oktober 2008 vroegen verzoekers verblijfskaarten aan van een familielid van een burger van de Unie (bijlagen 19ter).

1.6. Op 9 maart 2009 nam de gemachtigde van de minister beslissingen tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Verzoekers werden hiervan op 17 maart 2009 in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen. Deze werden op identieke wijze als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op (...), door (...) geweigerd.

Reden van de beslissing:

□ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De gezinsinkomsten zijn niet voldoende om er een bijkomende persoon ten laste bij te nemen. Bovendien zijn de inkomsten niet voldoende stabiel. De dochter geniet inkomsten via dienstencheques, bij een uitzendkantoor. De stabiliteit hiervan is niet gegarandeerd.*

□ *Betrokkene heeft eigendom in het land van herkomst.*

□ *Betrokkene heeft niet bewezen gedekt te zijn door die ziekteverzekering in België.”*

1.7. Op 1 april 2009 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers leggen in eerste instantie de gezinssituatie uit. Zij stellen dat zij twee dochters hebben met de Belgische nationaliteit, maar dat zij *“volgens de wet”* moeten kiezen lastens wie zij de aanvraag doen. Zij betogen dat in de praktijk de andere zus de ouders mee financieel ondersteunt en verwijzen hierbij naar stukken gevoegd bij hun verzoekschrift. Ze beweren alle nuttige documenten te hebben voorgelegd en menen aan alle voorwaarden te voldoen. Verzoekers vervolgen dat ze geen inkomsten te hebben in Peru en dat daaruit blijkt dat zij financieel gesteund werden door hun Belgische dochters. Verzoekers verwijzen naar de loonfiches van hun dochter en haar echtgenoot gevoegd bij het verzoekschrift en zijn van mening dat de inkomsten voldoende zijn. Verzoekers vervolgen: *“Bovendien dient in feite ook het inkomen van de andere zus mee in aanmerking genomen te worden aangezien deze ook mee instaat voor de ouders. Deze inkomsten zijn wel degelijk ruim voldoende. Uit deze gegevens blijkt afdoende en staat onbetwistbaar vast dat verzoekers hun dochter (en haar echtgenoot) instaan voor hun ouders en de nodige financiële middelen hebben om hen te ondersteunen.”* Verzoekers achten het vervolgens niet redelijk te stellen dat de inkomsten uit interim niet stabiel zijn omdat de dochter sinds 2006 *non stop* via interim werkt. Waar de beslissing verwijst naar de eigendom in het land van herkomst, merken verzoekers op dat het een klein huisje betreft dat tweede verzoekster van haar familie heeft geërfd waar thans twaalf personen in wonen en waar het bijgevolg onmogelijk is om te verblijven. Verzoekers beweren geen inkomsten te hebben van dit huisje. Volgens verzoekers is de Dienst Vreemdelingen-zaken uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens en werd het dossier niet correct beoordeeld waardoor hij onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Verzoekers houden vervolgens een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en besluiten dat de Dienst Vreemdelingen-zaken op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. In de repliekmemoirie benadrukken verzoekers dat het feit dat ze ten laste zijn van hun dochter en haar echtgenoot door de Dienst Vreemdelingen-zaken niet betwist wordt in de bestreden beslissing, *“minstens werpen zij dit niet op.”*

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.5. Verzoekers dienden een aanvraag in om het verblijfsrecht erkend te zien als familielid in opgaande lijn van een Belgisch onderdaan op grond van artikel 40bis juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet omschrijft wie als familielid van een burger van de Unie kan worden beschouwd. Met betrekking tot ascendenten is het volgende bepaald:

“4 ° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° en 2 °, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40ter luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4 °, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Verzoekers dienen dus aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun Belgische descendent, dat deze laatste over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat zij over een ziektekostenverzekering beschikken alvorens zij hun verblijfsrecht erkend kunnen zien.

2.6. Blijkens de gegevens uit het administratief dossier legde eerste verzoeker op 18 december 2008 volgende stukken over ter ondersteuning van zijn vestigingsaanvraag :

- kopie geboorteakte,
- attest leefloon van het OCMW Antwerpen bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken,
- verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis), ondertekend door dochter,
- verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis), ondertekend door tweede dochter,
- kopie nationaal paspoort,
- kopie Belgische identiteitskaart dochter en schoonzoon,
- attest CM in verband met arbeidsongeschiktheid schoonzoon,
- tewerkstellingsattest van tempo-team voor dochter,
- loonfiche tempo-team dochter voor 2008,
- loonfiches tweede dochter van mei tot september 2008.

Tweede verzoekster legde op 18 december 2008 volgende stukken over:

- vertaling van geboorteakte,
- kopie nationaal paspoort,
- verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis),
- attest leefloon van het OCMW Antwerpen bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken
- attest van de Rijksdienst voor Pensioenen van Peru (met vertaling),
- afschrift uit de openbare registers betreffende onroerende eigendom (met vertaling),
- stortingsbewijzen Europhil.

2.7. Uit het bovenvermelde blijkt dat verzoekers geen bewijs van ziektekostenverzekering hebben overgemaakt. De Raad merkt op dat verzoekers in hun verzoekschrift niets inbrengen tegen de laatste overweging van de bestreden beslissingen waarin gesteld wordt dat zij niet hebben bewezen gedekt te zijn door een ziekteverzekering. De stukken die in dit verband aan de repliekmemoire van de verzoekende partijen werden toegevoegd, werden blijkens het administratief dossier niet voorgelegd aan het oordeel van de gemachtigde van de minister. De mededeling in de repliekmemoire *“Bovendien leggen verzoekers bij huidige repliek kopie van hun siskaarten voor zodat er over de ziekteverzekering van verzoekers geen discussie kan bestaan”* kan geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissingen dat het bewijs niet werd overgemaakt inzake dekking door de ziekteverzekering. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissingen te schragen.

2.8 Ten overvloede, verzoekers stellen in hun middel dat zij geen inkomsten hadden in Peru. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren kan hieruit echter niet automatisch worden afgeleid dat zij werden ondersteund door hun Belgische dochters. Daarnaast beweren verzoekers dat zij naast de loonfiches van hun dochter eveneens de fiches van hun schoonzoon hadden overgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat de stukken die verzoekers voegen bij hun inleidend verzoekschrift eveneens aan de gemachtigde van de minister werden overgemaakt. Met hun beweringen dat dit inkomen voldoende is en dat in feite ook het inkomen van de andere zus mee in aanmerking genomen dient te worden, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van de overgemaakte stukken tot het besluit kwam: *“de gezinsinkomsten zijn niet voldoende om er een bijkomende persoon ten laste bij te nemen.”* Waar verzoekers stellen dat het niet redelijk is om te stellen dat de inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel zijn, wijst de Raad erop dat het hier een overtollig motief betreft wat blijkt uit de toevoeging van de term *“bovendien”*. Verder bevestigen verzoekers het motief van de bestreden beslissingen dat verzoekers over eigendom beschikken in hun land van herkomst. Verzoekers beschrijven de omvang van dit onroerend goed en zijn bezettingsgraad, beweren dat ze hiervan geen inkomsten hebben, maar tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister hiervan op de hoogte was of kon zijn op het ogenblik dat deze zijn beslissing nam. Verzoekers' bewering in de repliekmemoire ten slotte dat het feit dat ze ten laste zijn van hun dochter en echtgenoot door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist wordt in de bestreden beslissingen, is niet dienstig gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9 In een tweede middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekers verwijzen op een algemene wijze naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en rechtsleer inzake de verwijdering van een persoon uit het land waar hij met zijn gezinsleden woont. Zij stellen eveneens op een algemene wijze, hierbij verwijzend naar rechtsleer dat de feitelijke situatie van het gezin het voorwerp dient uit te maken van een concreet onderzoek en dat er rekening moet worden gehouden met het proportionaliteitsbeginsel. Vervolgens stellen zij: *“Dat de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het E.V.R.M. dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.”* Vervolgens wijzen ze op de ernstige ziekte van eerste verzoeker waarvoor een medische aanvraag werd ingediend en op het feit dat hij in zijn land van herkomst geen middelen van bestaan heeft. Verzoekers vervolgen *“Da t de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden genomen, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat indien verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst zij gescheiden worden van hun kinderen die hier een recht op verblijf hebben en de Belgische nationaliteit. De beslissing is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoekers heeft. In casu is de verwijdering van verzoekers uit het land waar gezinsleden wonen, niet te rijmen met de bescherming van hun gezinsleven en privéleven. De beslissingen zoals door Dienst Vreemdelingen-)zaken genomen zijn niet redelijk gelet op de gevolgen die de beslissing voor hun en hun dochter zal teweegbrengen.”*

2.10. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op een rechtmatige wijze werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de

weg staan (RvS 9 oktober 2001, nr. 99 581). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou verzoekster op grond hiervan een vestigingsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de daartoe gestelde voorwaarden te voldoen. Voorts behoren blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, de controle op toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül/Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, Ahmut t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een vestigingsaanvraag overeenkomstig de terzake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in gebreke blijven dit *in concreto* en *in specie* aan te tonen. Verzoekers' blote beweringen inzake de disproportionaliteit van de bestreden beslissingen tonen niet dat zij artikel 8 EVRM schenden.

2.11. Waar verzoekers nog wijzen op de ziekte van eerste verzoeker, wijst de Raad erop dat blijkens het administratief dossier de aanvraag om verblijfsmachtiging om deze reden dateert van na het treffen van de bestreden beslissing (cfr. punt 1.7). Deze kwestie heeft geen uitstaans met de bestreden beslissing en er kan dan ook geen argument uit gepuurd worden dat aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA